

«...НА ДУШУ НЕ БЕРІМ ГРІХА – НЕ СМІЙМО ВЧИТЕЛЯ ЗАБУТИ»

У Бокіймівській одинадцятирічці відсвяткували 40-річний ювілей навчального закладу. Попередниця ювілярки – церковно-приходська школа відкрила двері у селі ще 1875 року. За панської Польщі із 1921 року тут діяла початкова школа, яка із 1944 року набула статусу семирічної, із кінця 50-х років ХХ століття – восьмирічної, а з 1 вересня 1967 року – середньої. За 40 років із неї у життєвій вибір виходило 957 вихованців і серед них відомі в Україні доктор сільськогосподарських наук, професор Володимир Лихочвор, професор Київського Національного державного університету ім.Т.Шевченка Сергій Смик, провідний інженер Хмельницької АЕС Микола Христюк, професор Національного університету водного господарства і природокористування Віталій Володимирець, науковий співробітник Московського закритого інституту авіаційних систем Анатолій Сидорук та інші. 86 випускників стали ратаями освітньої ниви, із них 19 працюють у рідній школі. Далеко за межами району відомі династії педагогів Чорненків, Панасюків, Федіних, Зозулів, Тарасюків, Королюків, Бундзів, Брагід.

А ювілейна урочистість засвідчила: птахи гнізда Бокіймівського злетілися із усіх усюд і найбільше приміщення – спортивний зал ледве вмістило гостей. Директор школи Андрій Гейниш запалив три свічі: свічу мудрості, свічу пошуків, свічу натхнення та творчості колективу і передав цей вогонь молодим педагогам, продовжувачам славних традицій роду освітянсько-бокіймівського Валерію Куніцкому та Володимирі Мельникову.

Звісно, того дня ювілярці було багато вітань і подарунків. Виконуючий обов'язки голови райдержадміністрації Сергій Тимчаук і заступник голови районної ради Сергій Коновалов подарували бокіймівській дівчорі лазерний принтер. До речі, Сергій Ігорович зазначив, що під час будівельних робіт нинішньої одинадцятирічки були знайдені історичні реліквії. Це свідчить, що школа стоїть на перехресті шляхів і доль людських, де вирувало життя. Відтак невидимий духовний зв'язок із минувшиною зобов'язує освітянську та учнівську громаду села бути на висоті вимог часу.

Щірі побажання і подарунків від районного відділу освіти озвучила і передала заступник начальника райво Тамара Доманська.

Мабуть кожна душа здригалася від дев'ятого валу хвиль спогадів колишніх педагогів ювілярки... Молоду вчительку Ніну Мельник енкаведисти у післявоєнну смуту без суду і слідства вивезли у Магадан і прирекли на сорокарічну розлуку із отчим краєм...

Пік педагогічної діяльності Галини Панасюк випав на 70-90-ті роки минулого століття, які у пам'яті закарбували ходу епохи: плани самоосвіти, конспекти праць класиків марксизму-ленінізму, лекції на тракторній бригаді, недільники біля кагатів колгоспної картоплі, чергування у клубі.

Історія дихала у спогадах Валентини Сінчук, Марії Ковальчук. До речі, Марія Іванівна подарувала школі альбом із власними віршами. Додам, що деяким із них знайшлося місце і на сторінках «Гомону».

Колішній директор середньої школи, а нині завідувач кафедри Рівненського інституту післядипломної освіти вчителів Святослав Плиська зізнався, що якраз із Бокійми вирушив у тривале наукове плавання. Мабуть, благодатна бокіймівська земля, щирі та шедрі бокіймівчани збуджують струни душі, які пророкують щасливу долю.

Пом'янула громада випускників і педагогів, котрі відійшли за круг виднокраю, але світло їхніх душ возноситься над світом: Олександра та Олексія Черепенків, Івана Зінчука, Зіновія Бундзу, Віталія і Ганну Шинкаруків, Надію Данилюк, Юлію і Лідію Панасюк, Мілентія Соборука, Степаниду Козлюк, Миколу Кузнецова, Варвару Білянську, Степана Вальчуна, Володимира Глушука.

Власне, у газетній публікації не перелічити педагогів і випускників, котрі святкового вечора ділилися спогадами, вітали ювілярку, дарували їй презенти. Як і бокіймівських митців, котрі творчим добробом зачарували гостей урочистості, підтвердивши, що їхні серця і душі наливаються талановитими соками якраз у стінах одинадцятирічки.

Якщо ж без пафосу, то кожен зробив висновок: у Бокіймівській школі живуть і працюють так, щоб не сором було глянути дітям у вічі. І, як результат, діти згодом прославляють рідне село і край наш чарівний...

Віталій ТАРАСЮК.